

בש"פ 6806/16 - עזמי מצרי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6806/16

לפני: כבוד השופט צ' זילברטל
העותר: עזמי מצרי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

עתירה לגילוי ראייה חסויה לפי סעיף 44 לפקודת
הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971

בשם העותר: עו"ד עבד אבו עאמר

בשם המשיבה: עו"ד רחלי זוארץ-לוי

החלטה

1. כנגד העותר, תושב רצועת עזה, הוגש לבית המשפט המחוזי בבאר שבע כתב אישום (ת"פ 41965-05-16) המחזיק חמישה אישומים והמייחס לעותר בין היתר את העבירות הבאות: חברות ופעילות בהתאחדות בלתי מוכרת לפי סעיף 185(א) לתקנות ההגנה (שעת-חירום), 1945; שתי עבירות של ניסיון לרצח לפי סעיף 301(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); עבירות נשק לפי סעיף 144 (א) ו-(ב) לחוק; קשירת קשר לפשע (רצח) לפי סעיף 499(א) לחוק; הסתננות (לפי סעיף 2 לחוק למניעת הסתננות (עבירות ושיפוט), התשי"ד-1954).

בתמצית, העותר, שהסתנן לישראל, מואשם בחברות ובפעילות בארגונים שהוכרו כארגוני טרור, פעילות שכללה, בין היתר, העמדת טילים ותחילת שיגורם לעבר העיר שדרות, ירי לעבר טנק צה"ל וחייל צה"ל ושמירה חמושה נגד כניסת כוחות צה"ל לרצועת עזה.

2. ביום 28.7.2016 חתם שר הביטחון על תעודה בדבר ראיות חסויות, על-יסוד סמכותו הקבועה בסעיף 44 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971. על-פי התעודה, החיסיון חל, בין היתר, ובעיקר, על חומרים הקשורים לפעילות שרות הביטחון הכללי בנוגע לחקירת העותר.

מכאן העתירה דנא, בה מתבקש בית המשפט להורות למשיבה לגלות לעותר את הראיות החוסות תחת החיסיון האמור. בעתירה ובדיון בה טען בא-כוח העותר, כי מדובר בחיסיון גורף שבצדו ניתן לעותר פרפראזות שאין בהן כל מידע משמעותי. במיוחד הודגש, כי מדברי העותר עולה שהוא נחקר במשך תקופה ממושכת בדרכים שונות, מעבר לחקירות שלגביהן הוצג לעיונו החומר הרלבנטי, וקיימת חשיבות רבה לכך שהוא יוכל לעיין בחומר הנוגע לאותן חקירות. זאת, על מנת שיוכל לבסס את הגנתו לפיה המהלך החקירתי האמור הוא זה שהביאו למסור בהמשך לחוקרי המשטרה מידע מפליל שאינו אמת אלא הודאות שווא. נטען, כי יש חשיבות רבה לגילוי ראיות שיש בהן כדי להעיד על התהליך אותו עבר העותר עובר למתן ההודעות לחוקרי המשטרה.

3. באת-כוח המשיבה ציינה בדבריה בשלב הדיון הגלוי כי כתב האישום מבוסס על הגרסה ה"מצומצמת" שמסר העורר בחקירתו במשטרה ולא על הגרסה הראשונית אותה מסר סמוך לאחר שחצה את הגבול מהרצועה לשטח ישראל (לגביה נמסר להגנה דו"ח תחקור) ובחקירותיו הראשונות, שכללה הודאות לגבי מעשים נוספים. דבר זה מצביע, כנטען, על כך שכתב האישום אינו מבוסס על הודאות שהושגו לאחר מהלך חקירתי בגדרו נשלל רצונו החופשי של העותר. הודגש שאין בחומרים החסויים מידע נוסף שעשוי לסייע בהגנת העותר.

4. בהסכמה, עיינתי במעמד צד אחד בחומר החסוי, ובאת-כוח המשיבה ונציגי גורמי הביטחון מסרו לגביו הסברים וענו על שאלות. מבלי לפרט, באת כוח המשיבה עמדה על אמצעי הזהירות בהן נקטה המשיבה כאשר בחנה את חומר הראיות שיש בו כדי להפליל את העותר ועל כך שנתונים שיש בהם לסייע להגנה מצויים גם בחומר הגלוי.

5. העקרונות שעל-פיהם אמור בית המשפט לפעול בבואו לבחון ראיות חסויות בגדר עתירה לגילוי ידועים ומוכרים ואין מקום לשוב ולפרטם. בראשם עיקרון היסוד, לפיו אם ימצא כי ראיה חסויה חיונית להגנת הנאשם יש, ככלל, להעדיף את גילוייה. ברוח עיקרון זה, ויתר הכללים החולשים על המאטריה הנדונה, בחנתי את החומר החסוי. בחינה זו נעשתה גם בהתחשב בתוכן המידע שנמסר להגנה, כמו גם במיקוד הטיעון לעניין התהליך אותו עבר העותר שבסופו נמסרו הודעותיו במשטרה.

6. החומר החסוי מצוי בגדר תעודת החיסיון וגילויו אכן עלול לגרום לפגיעה של ממש בביטחון המדינה. לא מצאתי כי החומר החסוי כולל ראיות או מידע שיש בכוחם לסייע בהגנתו של העותר ושאינם מצויים בידי ההגנה במסגרת החומר הגלוי או הפרפראזות שנמסרו לה. בגדר כך גם איני סבור, לאחר העיון בחומר, שיש בחומר החסוי כדי לתמוך בטיעוני העותר באשר לאפשרות שהודאותיו ניתנו שלא מרצון חופשי.

העתירה נדחית.

ניתנה היום, י"ח באלול התשע"ו (21.9.2016).

שׁוֹפֵט

עמוד 2
